

Afmålning af en
petit-maitre til flickors
förswar emot deras tadlare.
Utgif...

Palmberg, Eva.

1700-1829 81 A Br.

1917

1918

1919

1920

1921

1922

1923

1924

1925

1926

1927

1928

1929

1930

1931

1932

1933

1934

1935

1936

1937

1938

1939

1940

1941

1942

1943

1944

1945

1946

1947

1948

1949

1950

1951

1952

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

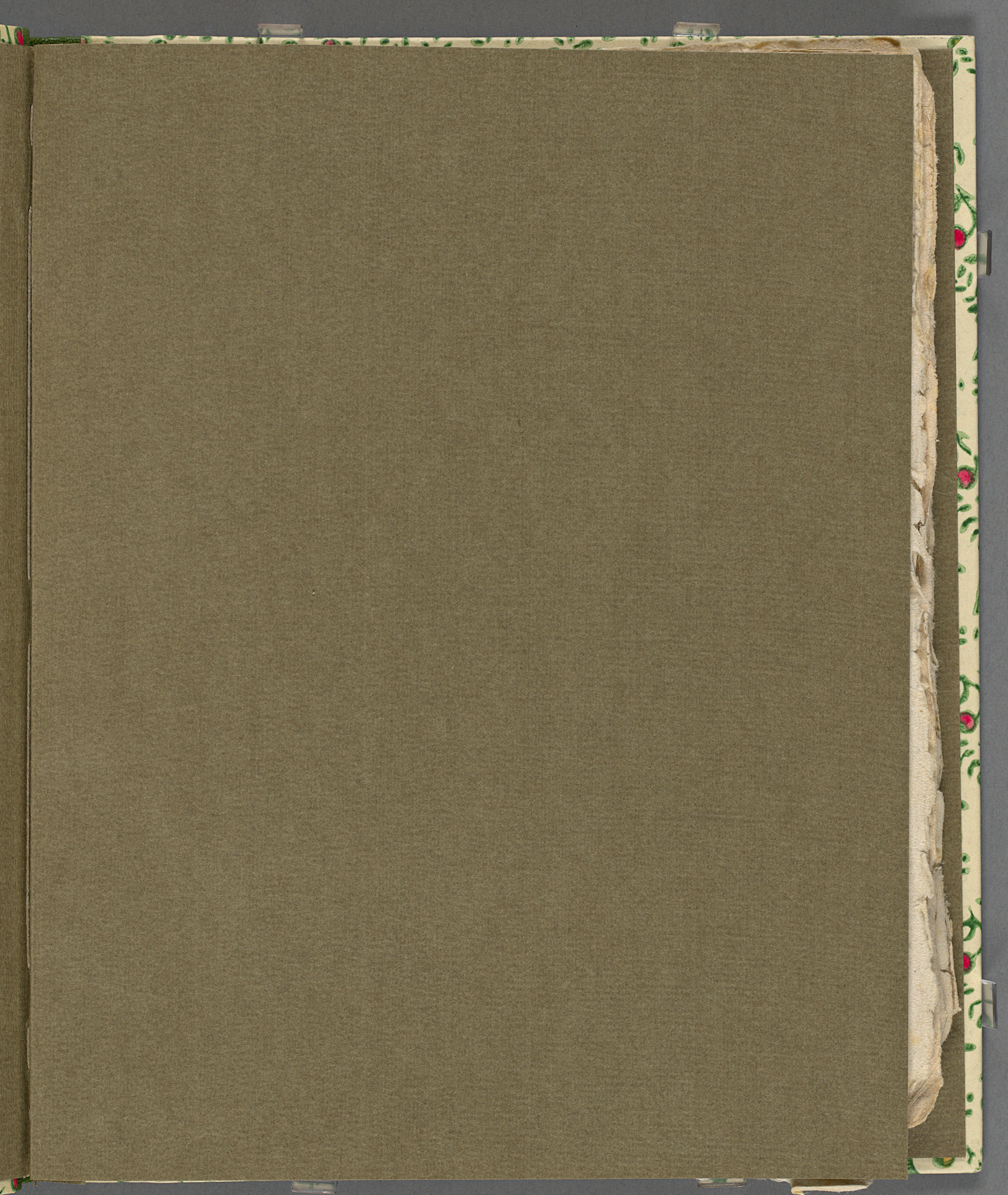
Vitt. Sv.

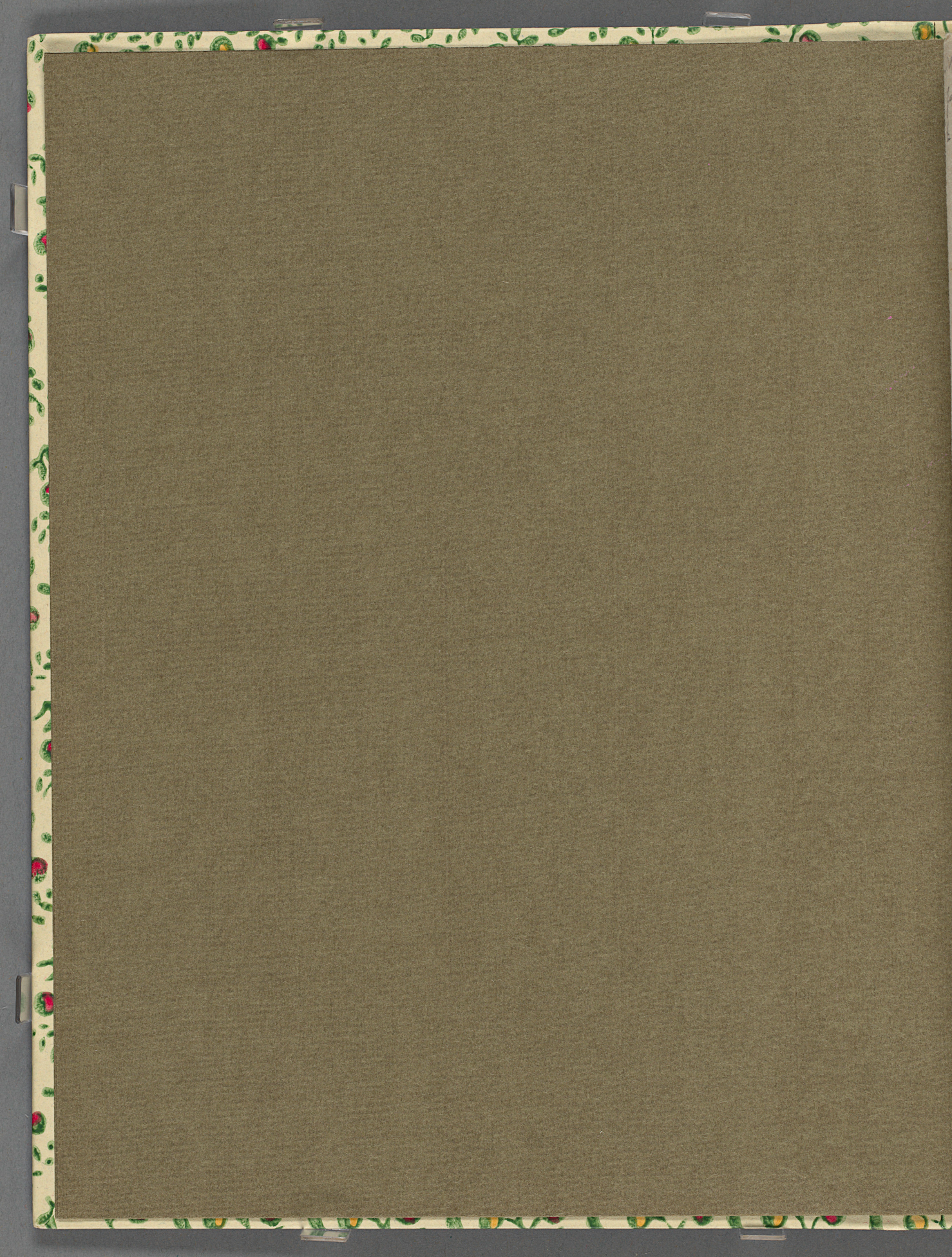
1700-1829

Ex. C

Med Ex. C samb. :

Bergdahl, C. Meditation emellan
ungkårlar och änklingar... 1758. Ex. C
Damons Förklaring... 1758. Ex. C
Sanningens Granskning... 1758. Ex. C
Fant, J. M., En flickas Försvar...
1758. Ex. C. var. b
Malmström, J., Några lustiga an-
märkningår. 1758. Ex. C
Malmström, J., Flickors yttrande til
Venus, ... 1758. Ex. C
Malmström, J., Ungkarlars yttrande
för Astrild, ... 1758. Ex. C
Palmberg, E., Afmålning af en Petit-
maitre... 1758. Ex. C
Plantin, E., Genljud mot ytterligare
svar... u. å. Ex. C
Sibylla, Tankar om gässars ostadig-
het... 1759. Ex. C
.. Svar på... tankar om flickors ostadi-
het. 1758. Ex. C
Blindbockens Wälde öfwer Flickan...
1758. Ex. C

PALMBERG, E
Ex. C

P. Palmberg
Vitt Sv.

Afmålning
Af en
PETIT-MAITRE
Ell
Slickors Förswar

Emot
Deras Sadlare.
Utgifwen på Kønets wågnar
Ell
EVA PALMBERG.

STOCKHOLM,
Tryckt hos PETER. J. NYSTRÖM.

1758.

afven på wärdsh
pössi

Sack Herr Auctor för de Tankar;
Som han yttrat om vårt Kjon.
Han skal få sin Arbets-lön.

Men som nu ej annat wankar,
Un som mynt af samma slag;
Wil man här en Petit-Maitre,
Hyssad, pudrad, snygg och släter;
Ställa i sin rätta Dag.

Frans helt lika Tankar hyser
Med Er Cloris, om sit hår
Af desß prackt sig lycka spår;
När det, som et snömos lyser.
Om desß rygg ej nog är rak,
Han, som bot för sådan sjukta,
Afwen plågar snörlif bruka,
Som dock är en hemlig sak.

Ut sin ståt och präckt i kläder,
Gjorde uppå samma wis,
Som nu brukas i Paris
Lilla Narren mer sig gläder,
I en flok åt Tunnor Gull.
Med sitt blanka siden-foder,
Reser han sig Prestoder;
Som dock ramla lätt omkull.

Gull-ur kan han ej umbära:
Tabatieren åfwen så;
Kästa hwad det bästa må!
Ty det är hans hufvud-lära,
Städse lefwa à la Mode;
Tills deß goda wänn, Crediten,
Blic omsider platt försliten,
I hwar enda Köpmans bod.

Eau d'lavende des nåsduf sucktar;
Ty han lucktar sjelf ej wäl,
Som har åfwen sina skäl.
Fast ån den af intet lucktar,
Såges luckta aldrabäst.
Förr ån han til Torget tågar,
Han sin spegel ofta frågar,
Om sin nya Räck och Wäst.
Om

Om ej nytt på Torget wankar,
Han på stunden sig beger
Til sit råtta Högqwarter,
Hwarest Wården ur et ankar,
Tappat in den lufwa must;
Som Herr Frans så gärna dricker;
At han ej för många Flicke
Wil bortbyta denna lust.

Flicke til halft annat dusin,
Han dock samma tid tilber;
At dem alla ringar ger.
Förr han åfwen gaf dem Ruffin,
Nu i stället söta ord.
Skjönt, när han dem ryggen wänder,
Få de flåsta hwita tänder,
Som hålls nedrigt i wår Nord.

Om ock någon kunnat spara
Caffeböner in til nu,
Ware Flicke eller Fru;
Man då ej i ro får wara
För wår goda Junker Glans,
Som i Petit-Maitre skruden,
Gör visiter helt obuden,
Där han känner Caffé bråns.
Han

Han om alt då raisonerar,
Som man skjuter på fri hand;
Ty han Stater, Folck och land;
Wanska dristigt retormerar:
Ja, wår Frihet och wår Lag,
Stulle, om han finge råda,
Ställas ut för största wåda,
Och snart se sin sista Dag.

Men hur' lærer han mig twåla?
Som ur så upriktig Thon,
Tadlar en så hög person;
Dock jag wågar ån asmåla
Hur' wår stålta Frans ock plår,
Råsten af sin tid förnöta,
Quinze, Trisette och L'ombre sköta,
Som deß hwardags sylla år.

Stull' deß kärleks eld sig sakta,
Och begynna blifwa matt;
Tæc han på Romaner fatt,
Fordna nöjen, at betrakta;
Och upsöker nya rön,
At den ren'sta ofskuld fälla,
Och hur' han försät skal ställa
För de dumma af wårt kjon.
Frans

Frans som tiden så förnöter
Ur han ej Er Cloris lif,
Och på dårskap rika rik?
Här jag Auctor äntlig möter;
Då jag billigt fråga må:
Om ej Frans och Cloris böra
Såsom Var et följe gjöra,
Och hwarannan åga få?

Utaf slike stälte sällar,
Fjällor lärdt, at föra stat,
Och det måsta af sit prat;
Ty de, Morgon, Middag, Qwällar,
Koa dem med hasleri.
Folck af Bett har annat gjöra,
In sin åbla tid förstöra,
Med alt sådant gnyckleri.

Doç, at mera billig vara,
In Herr Auctor i sin skrift;
Wil jag fri från tabel-gift,
Swad jag härmed ment, förklara:
Jag ej tablar alt Ert Kjon.
Narrar man doç bland Er finner,
Kått så wål, som ibland qwinnor,
Och det blir Er arbets lön.

Ut

At vårt Kjon ej allmant äger,
Med Er Mansfolk, lika Bett;
Se wi daglig och ha' sedt;
Men Cho, som derfor' säger,
At man hwarken Bett ell' Dngd,
Hos vårt hela Kjon kan råka,
Ur en Narr, som blott lart språka
Til sin egen skam och blygd.

Om vårt Bett i stidan råstas,
Må man där ej undra på;
Ty wi litet låra få.
Hwaremot på goßen kåstas
Allt hwad nånsin kostas kan,
Han blir hållen at studera,
Sig i alt evertuera
Blir dock ofta måttlig man.

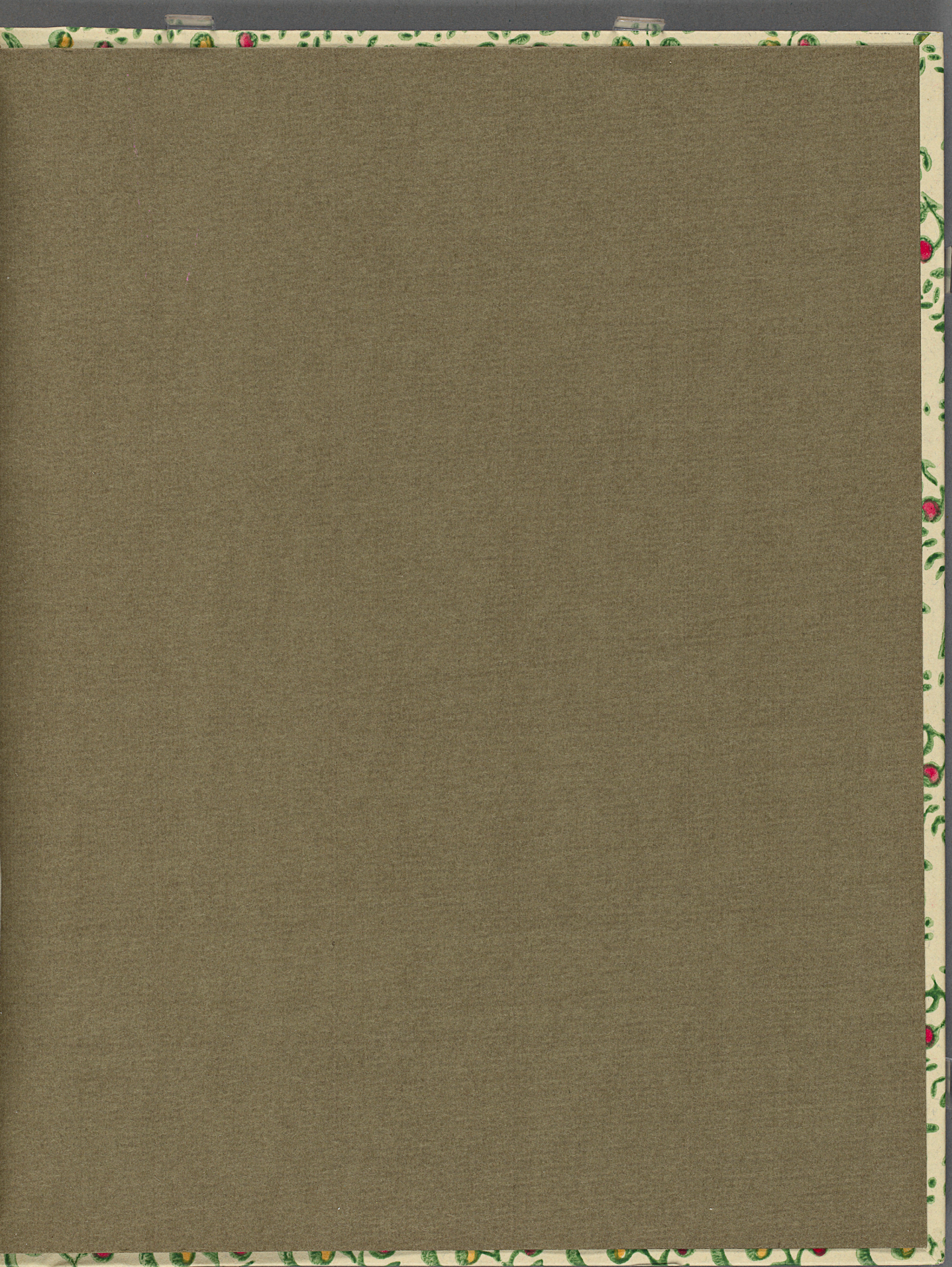
Uf en femton årlig Flicka
Man dock fordrar jämngodt wett;
Med en Karls af Tjugu ett:
Wet hon ej i alt sig sticka
Artigt, sedigt, wål och rått;
Får hon strart betala laget,
Råknas bland det dumma slaget,
Och blir tablad på alt sätt.

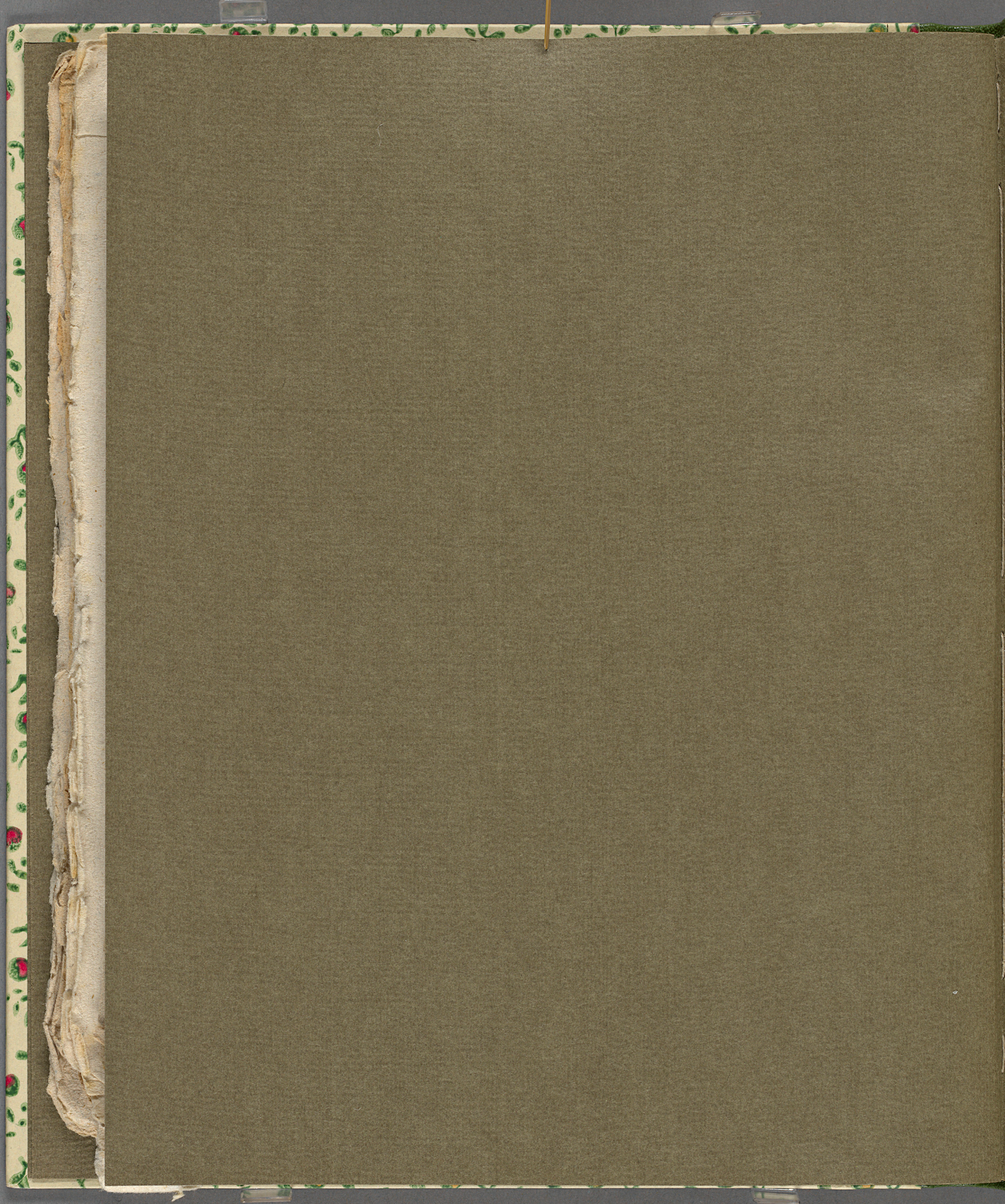
Men

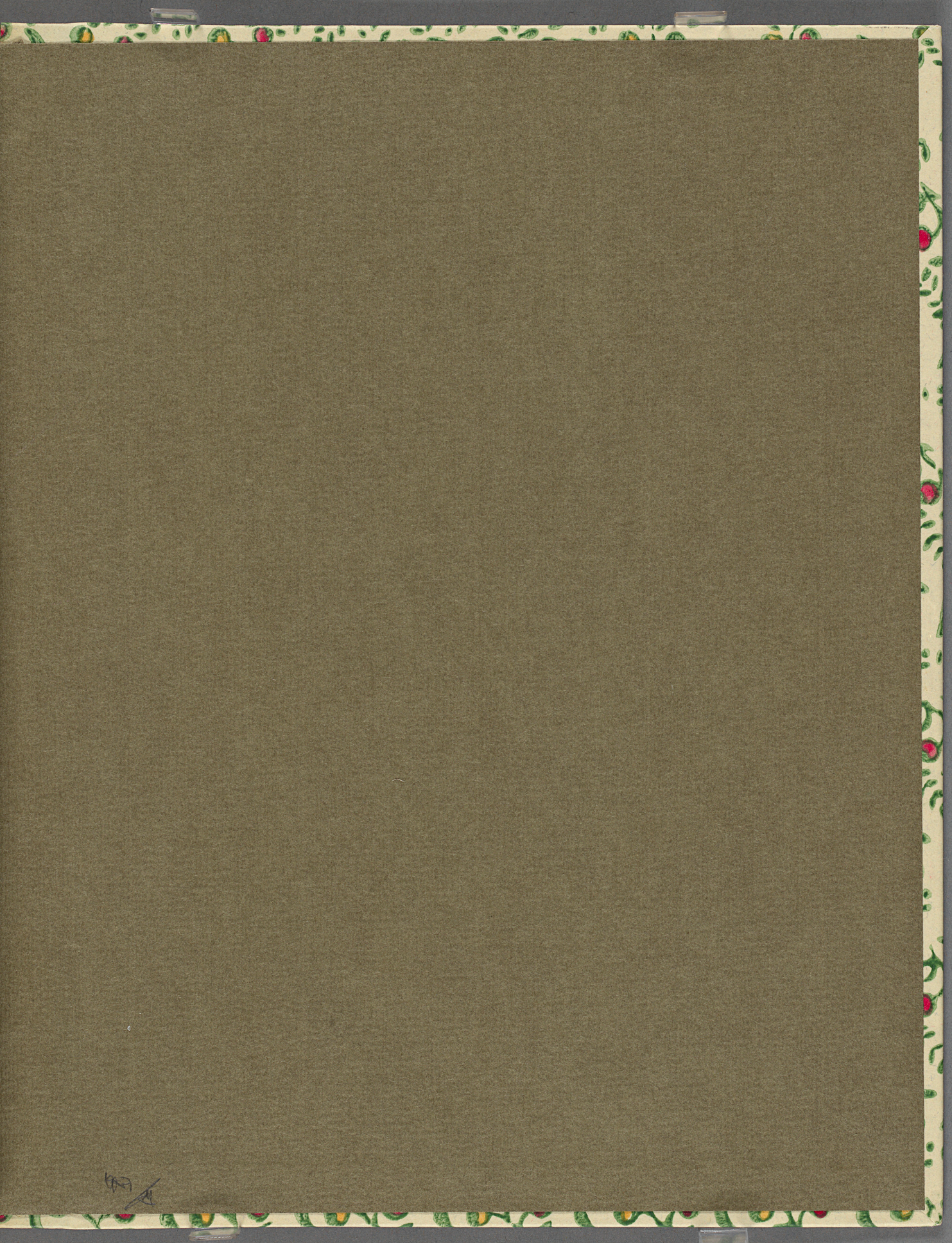
Men hur' är wår unge sälle
Wål wid samma ålder fatt?
Han har lust båd' dag och natt
Spela fem-kort med sin Pelle:
Swa själfswåld opåtalt,
Ut man wål derwid må fasa.
Det dock heter: han må rafa;
Det blir wål med tiden allt.

Derför bör man håldre undra
Hwar wår Kjon fått alt sit Bett,
Som så litet lärdt och sedt,
In på deras dårskap dundra;
Som är allas Födslo-lätt.
Hwilken med förnuft kan motas;
Och hos Auctor bör utrotas,
Som deraf sådt lika mått.

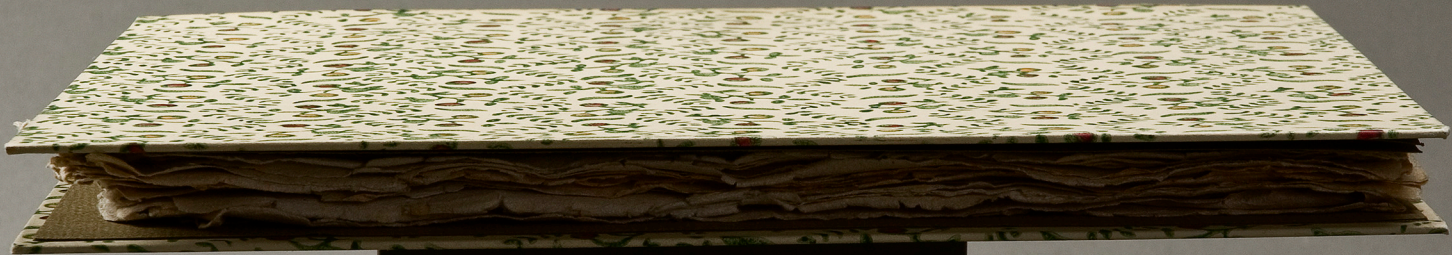

C M
S

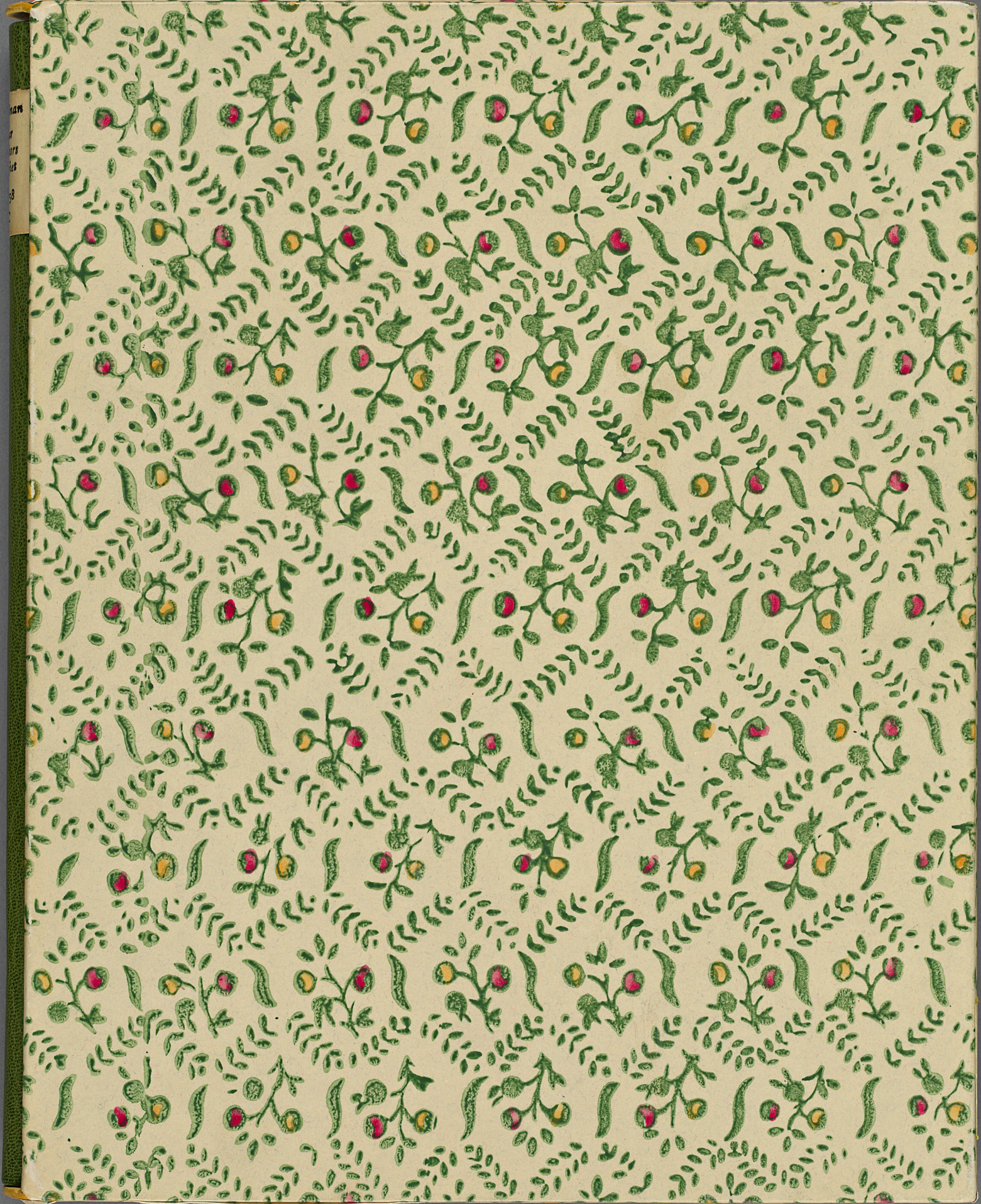

C.M. Bellman

*Tänkar
om flickors
ostadighet*

Stk 1758

Ex C

1247
1775
128
8